

HRİSTİYANLIĞI ELEŞTİRMEK VE SAVUNMAK

Hristiyanlık dini özünde, ruhanilik, uhrevilik, fedakârlık ve saf maneviyattır; dünyaya, siyasete ve nefsanî duygulara bulaşmamaktır. Eğer bulaşılmışsa da onlardan arınmaktır. Fakat bugünkü Kilise katı ve şekilci bir dindarlığı, siyasi ve zahiri birtakım protokolleri esas aldığından; ve adeta dünyevi bir devlet gibi organize olduğundan; özü ve içi boşaltılmış küflü bir kabuk haline gelmiştir. Budizm, İslamiyet ve diğer dinler, bu kadar çürümemişlerse de; kurum olarak buna yakın manzaralar arz ediyorlar.

Mesela; İncile, iman ilkelerine, Hz. İsa'ya binlerce saldırı yapıldığında Vatikan'dan hiçbir ses ve tepki veya ikna edici bir cevap gelmiyor. Fakat Kilisenin sosyal siyasetinin ve ayinlerinin aleyhine basında bir haber çıktığında, günlerce medyayı meşgul ediyorlar. Patrikhane de dine, inanca ve İsa'ya yapılan dinsizce saldırılara karşı sessiz kalırken; Piskopos tayini veya emlak veya ekümeniklik gibi konularda yıllarca uğraş veriyor.

Ve bunun gibi Ku'rana, İslamın esaslarına, Hz. Muhammed'e, başka bir ifade ile imanın temel rükünlerine karşı yüzlerce kitap ve yayın Türkiye'de ve dünyada çıkarken, başta Diyanet olmak üzere hiçbir sorumlu ve görevliden çıt bile çıkmaz. Veya çıkamaz. Ama bir imam bir gün camiye gitmezse veya ilmihal bilgilerine aykırı bir iş yaparsa veya “bu helaldir, şu haramdır,” diye bir fetva söz konusu olursa, aylar belki yıllarca gürültüler kopartılır; İslam dinine karşı kimsenin saldırma hakkı yoktur, denilir.

Ve mesela Tevrattan sorumlu büyük bir makama, onları yüzde yüz ilgilendiren bir teklif sunduk; teklif şu: “ Bütün dünyada, özellikle Batı'da dinsizliğin en birinci sebeplerinden biri, Tevratın doğru ve vahiy olmasına rağmen yanlış anlaşılan bin kusur meselesidir. Biz dil, ilim ve tarihi realitelere dayanarak bu meselelerin gerçek manalarını ve sağlıklı yorumlarını yazdık. Sizler sorumlu makam olarak bunları ya aynen veya geliştirerek veya ayıklayarak yayınlayın.” dedik. Ne yazık ki, hiçbir cevap alamadık. Buna mukabil dindar, efendi ve sanatkâr bir Rabbi (Yahudi din adamı), dul bir kadınla evlendi, diye onu Yahudilikten attılar.

Demek başta Hristiyanlık olmak üzere dinlerin (doğrusu dindarların) bu çürümüşlüğüne itiraz edenler, yerden göğe kadar haklıdırlar. Fakat son iki yüz yılda hiçbir stratejik hesap yapılmadan, hiçbir sosyolojik alternatif oluşturulmadan dinlere ve dini geleneklere o kadar çok hücum edildi ki; insanlık başta uluhiyet ve Allah inancı olmak üzere bütün kutsal değerlerini yitirdi; gayet zalim ve karanlık bir materyalizm, ırkçılık, ahlaksızlık ve değersizlik bataklığına battı. Yani alternatif oluşturulmadan insanîyet çatısını ayakta tutan eski değer ve direkler tahrip edildiğinden, maalesef bugün insanlar çok ağır enkazlar altında inliyor. İki Dünya Savaşının en birinci sebebi bu noktadır, denilebilir.

Hristiyanlığa hücum eden iki ayrı damar daha vardır. Birincisi, milliyetçilik, ırkçılık ve bazen de din milliyetçiliği namına hücum ediyor. Çünkü Hristiyanlık evrenselliği esas alıyor. Bu damar bazen İslamiyete de çatar. Çünkü o da bütün dinler gibi evrenselliği esas alır. İkinci damar ise, materyalizm ve dünyevilik namına hücum ediyor. Çünkü İncilde binlerce ruhani, mucizevi vakalar anlatılır. Ben yıllar önce, milliyetçilik ve ırkçılık namına Hristiyanlığa haksız bir şekilde saldırıldığını bizzat müşahade etmiştim. Fakat materyalizm namına; dünyevilik bazen de komünizm namına o saf ve ruhani dine, İsa'nın ve İncil'in özel misyonuna saldırıları bugünlerde gördüm. Ku'ran'ın binler cümlesinin mucizelik noktelerini yazmış ve yayınlamış bir Müslüman olarak bu yazıyı kaleme alıp yayınlamak zorunda kaldım.

Evet, âlim, saygın ve değerli; fakat mucize ve maneviyatın mahiyetini anlamayan bir dostum, 3 ayda Hristiyanlık aleyhine 30 kitap okuduğunu, bu konuda kitap topladığını, onun için Amerika'ya¹ gittiğini söyleyince; ben bu ikinci tür saldırıları fark ettim. Burada bu dostumu kınamıyorum; belki bir derece ona hak veriyorum. Çünkü ruhaniyat ve maneviyatı ispat için birtakım cahil sofiler ve özellikle Protestan misyonerler, o kadar çok epistemolojik zaafılar, hurafe ve uydurmalar ortaya koyuyorlar ki; alim ve dindar bir insan, ilmî mahfillerde "*Ben dindarım; ruhaniyata, maneviyata, mucizelere inanıyorum*" demekten utanıyor. Fakat bu gibi zaafılarla beraber, dindarların bu şekildeki bilgi kıtlığı, ontolojik olarak ruhaniyatın, maneviyatın ve mucizenin gerçek olmadığına asla delil olamaz. Çünkü bu asırda zahirilik ve materyalizm çok aşırı giderek dinlere saldırdığından; dindarlar maneviyatı ve dinlerini korumak için bilimlerden özellikle fen bilimlerinden ve metodolojiden koştular.² Dolayısıyla gerçek ve hakikat özellikle dinin gerçekliği ve hakikatleri kayboldu. İnsanlık büyük bir zarara girdi. İnanmayı ve iyiliği, sabır ve realiteyi birbirine tavsiye edenler hariç. (Kur'an, 103). Mucize kavramı hakkında binde bir delil olarak "Ayet ve Mucize" adlı makalemizi hatırlatmak isterim.

Dini, terörizm ile eşdeğer gören bazı akımlar da, Bediüzzaman'ın "*Ahir zamanda Müslümanlar, dinsizliğe ve materyalizme karşı ve anarşizme dönüşen komünizme karşı Hristiyan ruhanilerle ittifak etmelidirler.*" şeklindeki sözünü çarpıtıp siyasi hezeyanlar saçıyorlar. Evet, geveze insanlar hiçbir sözü sağlıklı olarak anlamadıkları gibi; kendilerinin ne dediğini de anlamıyorlar. Çünkü siyaset, insanı ya geveze ya dinsiz veya divane yapar. Evet, dini ve cihad kavramını terörizm ile eşdeğer gören bu kesim, Ehl-i Kitap lehine olan Kur'anın yüz küsur ayetine rağmen onları müşriklerle ve dinsizlerle eşit kabul ediyorlar; Ehl-i Kitabı müşriklerden ayıran üç temel farkı; "*ahirete iman, vahye iman ve helal ile harama iman*" görmüyorlar. Demek siyasetle o kadar çok meşguldürler ki, samimi dindar oldukları halde, dinin bu üç temel esasını yaşayamıyorlar. Böyle samimi fakat hissi giden dindarlar için bir ölçü olsun, diye 91' de yazdığım bir anekdotu buraya alıyorum. Bütün insanlık için, sağlıklı duyular, sağlıklı düşünceler ve sağlıklı eylemler diliyorum.

¹ Şu Amerika'yı anlamak da çok zor. Çünkü her kesimden herkes, her işi için Amerika'ya gidiyor.

² İnsan genomunu ortaya çıkaran, önceleri ateist iken, şimdi koyu bir Protestan olan Prof. Dr. Francis S. Collins, inşaallah dindarların bu kötü talihini tersine çevirecektir.

Ek: Kısa, Küçük Bir Tahlil:

Saf Din, Saf Dünya Veya İkinin Ortası: Dünya tarihinde hemen hemen her memlekette Çin’de, Hind’de, Ortadoğu’da üç temel cereyan var olmuştur.

a- Saf din, yani dünyayı tamamıyla terk etmek; her şeye ahiret amaçlı bakmak, ilahî ve ahiret eksenli bir hayat yaşamaktır. Bunun en tipik örneği Çin’deki Taoculuk ve öz Hıristiyan dinidir.

b- Saf madde ve dünya cereyanıdır. Bunun en bariz örneği, materyalist felsefeye dayalı olan komünist ve dünya kaynaklarını tüketmeye dayalı olan kapitalist hayat şeklidir. Şimdiki Yahudilik de bir derece maddeci, dünyevî, millî bir din olmuştur.³

c- Din ile dünyayı dengeli bir şekilde yani her birisine gereken önemi vererek, aşırı uçlardan sakınarak, yaşayan orta yol –(ümmeden vasatan) yoludur ki, İslâmiyet budur-⁴ Fakat eğer din ile dünya, fert ile toplum, mana ile madde, zahir ile bâtın, akıl ile kalbin beraber götürülmesi zorlaşırsa,⁵ İslâmiyet dahi, öz Hıristiyanlık gibi tercihini ahiret, fert, mana, bâtın ve kalb lehine koyar.

İşte Risale-i Nur bu asırda, bu şekilde bir tercih yapmıştır.⁶ Çünkü herkes dünya, devlet, madde, zahir, akıl diyor; toplumun dengesini sağlayabilmek için, birileri çıkıp karşı kutbu, yani ahireti, manayı, kalbi tercih etmelidir. Hz. İsa’nın materyalist, dünyacı Roma İmparatorluğu ve dünyevîleşmiş şekilci Yahudiler içinde yaptığı gibi... Nitekim Üstad Bediüzzaman, ahir zamanda İsevîliğin din-i hakikîsinin prensipleri hakim olacak⁷ derken, bu saf dinin önemine, etkinliğine ve mucizevî bir şekilde tesirine binaen söylemiştir.

Nitekim Moğollar, İslâm dünyasını yerle bir ettikten sonra bu saf dinî yaşayışı kendilerine prensip eden bir takım sofiler, bu mucizevî tesirle hem Moğolları Müslüman ettiler, hem İslâm toplumunu dirilttiler; hem de Osmanlı Devleti gibi bir devletin kurulmasına altyapı oldular.⁸

24. 06. 2010

Bahaeddin Sağlam

³ 25. Söz.

⁴ 27. Söz’ün Zeyli.

⁵ Emirdağ Lâhikası I, s. 229; Emirdağ Lâhikası II, s. 56-104.

⁶ Kastamonu Lâhikası, s. 69, 72-74, 86, 92, 96, 99-100, 146, 145, 167, 173, 176, 186; Emirdağ Lâhikası I, s. 33, 51, 62, 179, 204, 211, 229, 225, 233, 237, 43, 250, 259.

⁷ Kastamonu Lâhikası, s. 49, 54, 75, 160; Emirdağ Lâhikası, s. 156- 202.

⁸ Baciyan-ı Rum, Mikail Bayram, s. 64.